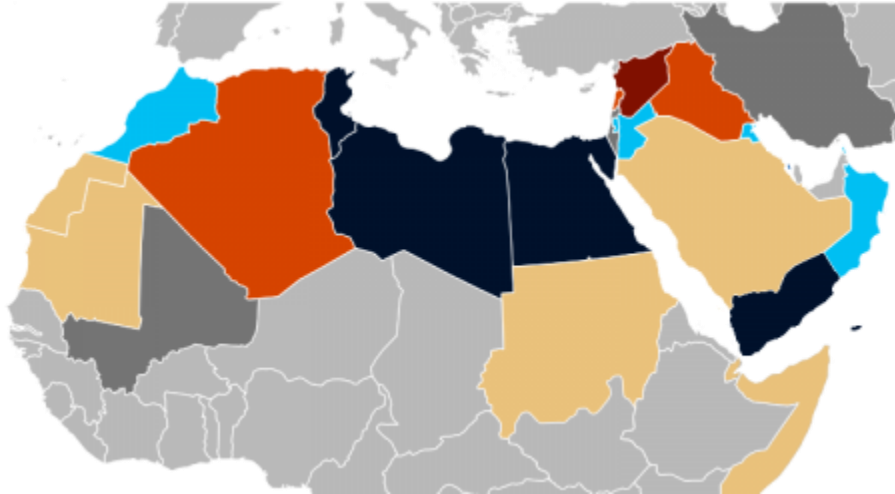

СВЕТ УБИРЕ БОГАТИ БЕРИЋЕТ АРАПСКОГ ПРОЛЕЋА

21 јун 2015 Никола Турџић

СВЕТ УБИРЕ БОГАТИ БЕРИЋЕТ АРАПСКОГ ПРОЛЕЋА

У в о д

Повод за писање овог текста је било оно што се дешавало српском премијеру Вучићу који је био изложен каменовању, а неки би рекли и правој “голготи” (са и без наводника).

Свет има берићетну жетву презрелих плодова семена посијаног почев од краја 2010 г. у Арапском пролећу, по западним промотерима слободе, демократије и људских права и њиховим блискоисточним, колаборатерима.

Арапско пролеће је почело по моделу „цветних револуција“, пре свега у Јемену, Тунису и Египту, а настављено у Либији и Сирији оружаним побунама „спонзорираним“ од организатора и реализатора пројекта. Иако је на први поглед Арапско пролеће сулуди пројект Западних демократија и њихових вазала на Блиском Истоку (Турске, Саудијске Арабије, емирата и Јордана), исти има своју „логику“, која истина није била превише у кореспонденцији са реалношћу.

Нису западне империјалне марионете из чиста мира или због флоскуле о промицању слободе, демократије и људских права рушиле чак и лојалне режиме (Тунис и Египат) и тако губиле веродостојност заштитника како колаборантских тако и квислиншких режима (садашњих и будућих) у свету на једној страни, те отварале Пандорину кутију подршком терористичким џихадистима, на другој страни. О мотивацији (очекивањима) учесника на стварању и реализацији пројекта Арапског пролећа, више у наставку текста.

Стварни разлози због којих су Западне демократије и њихови сеизи са Блиског Истока креирали и даље реализују пројект Арапског пролећа

Пре свега треба дати генезу односа **Западних демократија и њихових најважнијих блискоисточних исламских савезника Турске и Саудијске Арабије**, а у контексту свеопште и безусловне империјалне подршке постојању државе **Израел**, те у трајном конфликту ове, пре свега са Палестинцима. Ово је изазвало анимозитет свих муслимана у свету (око две милијарде) према **Великом и Малом Сатану**, како је назвао **УСА и Израел** ајатолах Хомеини.

Како су Западне демократије, предвођене УСА председником Бушом јр., глупо покушале анимозитет муслимана против УСА отклонити социјалним инжињерином, тј. **наметањем западних „демократских стандарда и вредности“** муслиманима и њиховим властима, то је мржња само појачана. **Муслимани нису подесни, за разлику од хришћана, за претварање социјалним инжињерингом у прождрљиве и похлепне свиње западног типа.**

Због свега наведеног УСА блискоисточни муслимански савезници су „иза кулиса јадиковали и приговарали“ својим западним газдама како не могу контролисати анимозитет својег муслиманског становништва према Западним демократијама и себи, њиховим марионетама. Шта више **тадашњи турски премијер, а садашњи председник Ердоган** чак и јавно је почео **протестовати**, те вербално атаковати на Израел или чак „пактирати“ са УСА супарницима Кином и Русијом. Западне демократије су због изнесених разлога настојале изнаћи могућности како би „удобровољиле“ своје марионете и показале своју наклоност према муслиманима, те тако отклониле њихов анимозитет и задобиле „љубав“.

Прилика за ово се указала у насталом грађанском рату у БиХ, а поготово касније на КиМ, те Македонији, када су дале безрезервну подршку муслиманима. Ова подршка није била само у рату, већ и у миру, у послератном међународном судовању везаном уз југословенски конфликт. Босански као и косовски муслимани нису уопште одговарали за злочине које су починили на српској, па чак и на хрватској страни. Надаље се пружа безусловна подршка мафијашком косовском руководству у даљем етничком чишћењу Срба са Косова, те се покушава наметнути муслиманска доминација у БиХ. У наведеном контексту је било и форсирање резолуције о геноциду у Сребреници пред СБ УН (истовремено и као компензација за осуду турског геноцида према Јерменима), те након неуспеха експресно усвајање такве резолуције од стране УСА Конгреса и Европског парламента.

Међутим све ово може оставити некакав дојам на исламске марионете, али не и на муслимане у остатку света. Својевремено је на Западу познати и признати филозоф **Бернар Анри Леви (читај: морална и интелектуална креатура укључена у ратну пропаганду против Срба као и организацију рушења либијског режима)** готово „ридао“ због тога што муслимани не схваћају како су

Западне демократије највећи њихови пријатељи, јер су чак због њихове браће на Косову, бомбардовале СРЈ. Исламистичка понуда Западним демократијама, имала је двоструки циљ спајања корисног са угодним, тј. санацију из описаног односа према Израелу проистекле штете, на једној страни, као и даљу експанзију ислама у свету, на другој страни. Ову мисију је припремио и реализацију прихватио на себе турски премијер (сада председник) Ердоган, који је по преузимању власти постепено демонтирао секуларну Турску и завео (до даљег) „умерени“ полутеократски исламистички режим у демократској „љуштури“. Након тога је са својим министром иностраних послова (сада премијером) Давутоглуом разрадио пројект обнове (мање или више садржан у његовој студији Стратешка дубина), по Ататурку укинутаг османског калифата.

Истовремено би се са реализацијом овога пројекта одвијао даљи дугорочни процес исламистичке експанзије и задобијања за Ислам Русије, Европе и остатка света. Овај Алаху угодан и за сунитске муслимане користан пројект, прихваћен је од стране саудијског краља Абдулаха, као и шеика арапских нафтних емирата, који су се обавезали финансирати га својим доларима, уз сву осталу логистичку подршку, као и сиромашне Краљевине Јордана (да буде „више војске“).

Суштина прве фазе плана Реџе Ердогана (у даљем тексту: калиф Реџо) је обнављање османског калифата из времена његовог оснивања тј. времена Сулејмана И Величанственог (Законодавца). Ово значи да се на османским територијама из тога времена у Северној Африци, Блиском Истоку и Балкану треба по могућности обновити фактички калифат са „умереним“ теократским режимима, који ће управљати својим државама у складу са шеријетским законима.

Из истога произлази да је за остварење постављеног циља било нужно ликвидирати прошиитске режиме у Јемену и Сирији, као смртну увреду за сунитске муслимане, променити владајуће просекуларне режиме у Египту, Тунису, Либији, Алжиру, те постепено ширити исламске „цветне баште“ на Балкану, за почетак у делу који није укључен у ЕУ.

У креирању овог „страшног плана“ његови творци су, пре свега, имали у виду модус операнди светске финансијске олигархије (у даљем тексту: Империја) у овладавању света, као и нужност да се исти уклопи у империјалне интересе, на једној страни, те исламски светоназор, (чак 60% муслимана у свету има жељу за животом у једном калифату, као теократској исламској држави), на другој страни. Надаље извукли су и поуку из функционисања модерне демократије у којој лобији (читај: озакоњене западне корупцијске организације) остварују интересе својих клијената тргујући међу собом са гласовима посланика које контролишу. Саморазумљиво да је цондитио сине qua нон за остварење овог пројекта „куранских размера“, поред финансијске и логистичке подршке „калифатске странке“ била нужна, како „мека“ тако и “ тврда“ сила УСА и њихових сателита.

Овај пројект и то само прва фаза, је понуђен „промотерима слободе, демократије и људских права“ из УСА и њихових сателита, са образложењем како се муслиманима треба омогућити да они изаберу режим у складу са својим верским светоназором и да ће се тако њихова „антипатија прећи у симпатију“ према Западним демократијама. Обзиром да је исти имао подршку исламистичких лобиста на Западу, као и да Западним демократијама нису „мрски“ лојални ригидни исламистички режими као у Саудијској краљевини (тим више што је неславно пропао шизофрени покушај администрације Буша jr. за наметање демократије исламским државама), пројект је дочекан са великим разумевањем. Када је овоме придана и обавеза Турске да ће одустати од својег чланства у ЕУ, што је ноћна мора за европске империјалне марионете и њихове прождрљиве и похлепне гласачке свиње, створена је понуда која се не може одбити. Саморазумљиво да је прибављена обавезна сугласност на пројект од стране Империје, чији стратеги су видели у истом, поред помирбе са Исламом, значајне могућности за остварење и империјалних интереса (продаја оружја, нафтни и други лукративни ратнопрофитерски послови).

Пут у пакао посут је најбољим намерама!

По темељитим припремама свих учесника (НЕД-оваца, Сорошоваца, Отпораша и да се даље не набраја) почела је садња цвећа Арапског пролећа. Сви промотери слободе, демократије и људских права прионули су на провођење проверених „хортикултурних мера“. Пудлице Нобеловог лауреата Обаме, француски председник Саркози и британски премијер Камерон су почели „уживљавати“ се у улоге својих славних предака Наполеона и Нелсона и чекали својих пет минута војничке славе.

„Најмоћнија жена света“, њемачка канцеларка Меркелова није уопште имала претензија да буде члан победничког НАТО триумвирата, али је пак давала подршку Арапском пролећу, свакодневно певајући из захвалности Халелују: Само тебе калифе Рецо хвалимо и славимо!

Међутим, народна изрека (мудрост) каже: Пут до пакла је посут најбољим намерама!

Аутор ће пак дозволити слободу да (иако није демонолог) ову интерпретира утолико **„како добронамерне водиће увек пресретне на путу Шејтан (Луцифер, Сатан, Белзуб или како се већ не зову ови расколници) и скрене их на странпутице, које воде директно у пакао.**

Овоме би додао и то да Јехова, Бог и Алах међусобно не кооперишу, већ се само брину о својим стадима, за разлику од њихових отпадника који међусобно сарађују у кварењу успостављеног правоверног и праведног поретка на Земљи.

Кратка генеза скретања калифа Реце и његовог правоверног стада са правог пута даје се у наставку текста.

„Саћење семена“ Арапског пролећа почело је крајем 2010 године у Јемену (са демонстрацијама за смену председника Салеха), наставило у Тунису, Египту и одвијало се према плану и програму удружених Западних и исламских промотера слободе и демократије и људских права.

Међутим како Шејтан никада не спава, умешао се и покварио Алаху, односно калифу Реџи“ угодан посао на променама у Јемену и Египту. Тако је по замени шиитског председника Салеха у Јемену са сунитом Хадијем дошло је до побуне прошиитских Хутиа и присталица Салеха, те грађанског рата. У одбрану сунита је сада стала коалиција на челу са Саудијском Арабијом, која бомбардује сунитске архинепријатеље, које подржава шиитски Иран. У Египту су Муслиманска браћа, по рушењу Мубараковог режима, експресно почела демонтirati секуларну државу и „свртати рогае“ генералима, па је генерал Сиси извео државни удар и руководећу „браћу бацио у ланце“, те већину дао осудити на смрт, на згражање организатора Арапског пролећа, посебно калифа Реџе, а то све уз подршку Саудијске краљевске породице. Очито Шејтан је побркао разум Саудијцима, указујући да, иако је Алах један, није добро државну „кесу“ и власт предати под један, поготово турски турбан, са чиме Арапи немају чак ни најбоља историјска искуства. За разлику од египатске Муслиманске браће, туниски „умерени“ исламисти, по рушењу Алијевог режима и освајању власти, проводе стратегију калифа Реџе о постепеном дeмонтирању секуларне власти и исто проводе без потреса.

Што се пак тиче непланираног самониклог цвећа у другим баштама (Јордану, Саудијској Арабији као и емиратима са значајном шиитском популацијом), исто је по кратком поступку „хербицидирано“.

Саморазумљиво да је у Либији и Сирији засијано џихадистичко семе, јер је било извесно да Гадафи и Асад неће предати власт „цвећарима“.

Позвани су у помоћ доказани џихадисти из свих светских терористичких организација, обзиром да није било времена као и шансе за организацију „ослободилачког“ покрета од умерених бораца за слободу, демократију и људска права .

Како су либијски ослободиоци били релативно малобројни, неорганизовани и без подршке из свог најближег комшилука, Гадафи их је почео провијавати да се све прашило по пустињи. Стога је исфорсирана резолуција СБ УН о забрани летова изнад Либије, коју су промотери слободе, демократије и људских права узели (злоупотребили) као овлаштење на ваздушне нападе НАТО-а на либијске снаге. Јасно ово је преокренуло ратни „резултат“ у корист џихадиста и пао је Гадафијев режим. **Шлаг на либијску „торту“ је било пак убиство „устаничке мајке“, УСА амбасадора Стивенса (читај: ЦИА координатора либијских „устаника“) у Бенгазију. У Либији је дошло до тоталног државног расула (двije владе сукоби међу племенима итд.), а ова је претворена у логистичку базу за терористе, као и шверцере либијских и афричких избеглица.**

Међутим „резолуција о забрани летова“ у Сирији“ није могла проћи у СБ УН, јер су Руси и Кинези против исте се „поставили на задње“.

У међувремену су „триумвират“ и империјални стратези увидели какве су креатуре изашле из Пандорине кутије отворене у Либији, па су одустали ваздушних напада у Сирији, а за исто су имали оправдање (за спас образа) у одлуци британског парламента о ускраћивању сугласности за ваздушну интервенцију у Сирији.

Због тога се алавистички (прошиитски) Асадов режим у Сирији успио одржати, уз финансијску, војну и логистичку подршку Ирана и либанског Хезболаха, те у извесној мери и Русије, док се држава се претворила у свеопшту кланицу грађанског рата.

Из противприродног блуда западних промотера слободе, демократије и људских права, те исламистичких правоверника (на челу са калифом Реџом) изродило се у Сирији терористичко чудовиште ИСИЛ, које је своје краке проширило широко и далеко.

Овај је преузео готово све терористичке организације у окружењу (филијале Ал Киде, Боко Харам итд.). На великим површинама „ослобођене“ Сирије и „демократизованог“ Ирака створен је исламски калифат на челу са **самозваним калифом Багдадијем**. Калиф исламске државе је са својим „главосечама“, који су се, поред осталог, хвалили на интернету декапитацијом западних новинара и хуманитарних радника, потпуно дискредитовао цели пројект Арапског пролећа, како у западној јавности (чак су се узјогуниле и њихове прождрљиве и похлепне свиње), тако и у остатку света, па чак и код самих муслимана. О томе да ИСИЛ-ови бојовници врше безбројне атентате како на територију несуђеног Реџиног калифата (а нарочито на туристичким дестинацима у Тунису и Египту), те у Европи не треба посебно губити време на опис и анализу.

На срећу западне елите и маинстреам медији не користе Марксову дијалектику и не постављају питање узрочно последичне везе Арапског пролећа и из њега проистекле катастрофе, а поготово одговорности организатора и учесника.

Хуманитарна катастрофа библијских размера узрокована Арапским пролећем, са стотинама хиљада убијених цивила, милионима расељених и избеглих и да се даљи „усређени“ не набрајају, поготово у Сирији, ставља се у западним слободним и независним медијима, углавном на „душу Асадовог диктаторског режима“, без спомињања у било којем контексту, као организатора и извођача радова промотера слободе, демократије и људских права.

О радовима на успостави калифата на Балкану, који се за сада једино одвијају без проблема и према зацртаном плану и програму, о ходу по мукама (не)суђеног калифа Реџе, те о даљој другој фази експанзије ислама, бит ће говора у даљем тексту.

Никола Турајлић